

Draakje Vurig speelt met vriendjes.
Hij bedacht een heel leuk spel:
Sjoerd is boef, Luna politie.
Ja, Draakje regelt het wel.

'Wel hard rennen, Sjoerd', roept Draakje,
'anders gaat het spel niet goed!'
Sjoerd schreeuwt: 'Doe eens niet zo bazig,
Jij zegt altijd hoe het moet.'

Draakje voelt zich bozig worden
Hij had toch dit spel bedacht?
En als Sjoerd dan niet wil rennen,
is het ook geen boevenjacht!

Luna vindt het al niet leuk meer,
ze hangt stil tegen de muur.
'Ik speel niet wanneer je boos wordt,
want dan schreeuw je straks weer vuur.'

'Ja', zegt Sjoerd, 'dan spuug je vlammen.
Dat is stom, ik stop ermee.
Laten we gewoon gaan ballen,
dat is wél een goed idee.'

Draakje Vurig speelt nog even
maar hij vindt er niets meer aan.
Als hij thuiskomt vraagt zijn moeder:
'Is er soms iets misgegaan?'

Draakje zucht en gaat stil zitten,
moeder zet wat drinken neer.
'Mama, waarom schreeuw ik vlammen?
Ik wil dat stomme vuur niet meer!'

Moeder geeft Draakje een knuffel
en zegt: 'Ik ken dat gevoel.
Maar jouw vuur is ook iets moois, hoor.
Kijk maar eens wat ik bedoel.

